

Sygn. akt II C 814/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie – II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Sylwia Urbańska

Protokolant: sekr. sąd. Przemysław Mazur

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Powiatu (...)**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...)**

o zapłatę kwoty 503.031,75 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od Powiatu (...) na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200,00 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu – kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt II C 814/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 września 2014 r. (data stempla pocztowego na kopercie k. 34) skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...), powód Powiat (...) wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 503.031,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami jak dla zaległości podatkowych, tj.:

- od kwoty 97.456,99 zł od dnia 01 stycznia 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 35.367,42 zł od dnia 01 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 97.752,35 zł od dnia 01 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 47.289,30 zł od dnia 01 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 53.103,54 zł od dnia 01 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 78.113,19 zł od dnia 01 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 93.948,96 zł od dnia 01 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w związku z przekazaniem przez Wojewodę (...) Starościę (...) spraw związanych

ze zwrotem nieruchomości stanowiących własność (...) powód, żeby móc załatwiać zlecone sprawy, zmuszony był w latach 2007 – 2013 wydać

ze środków Powiatu kwotę w łącznej wysokości 503.031,75 zł. Na kwotę tę składało się wynagrodzenie dwóch pracowników Wydziału Gospodarki Nieruchomościami Starostwa (...) – realizujących oprócz zadań tego Wydziału również zadania z zakresu administracji rządowej, przekazane przez Wojewodę (...). Na poniesioną przez powoda kwotę składał się również koszt zakupu artykułów biurowych – sprzętu komputerowego, drukarki, oprogramowania, licencji i rozszerzenia gwarancji. Powód zarzucił, że Wojewoda (...) nie przekazał środków finansowych pokrywających koszt realizacji zadań z zakresu administracji rządowej. Dotacja celowa nie zapewniła pełnej i terminowej realizacji zadań zleconych przez pozwanego.

Jako podstawę prawną zgłoszonego żądania powód podał art. 49 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

W zakresie roszczenia o zasądzenie odsetek powód wskazał, że z treści art. 49 ust. 5 ustawy wynika, że dotacje na dany rok powinny być najpóźniej przekazane do dnia 31 grudnia danego roku. Uzasadnia to żądanie odsetek, o których mowa w art. 49 ust. 6 ustawy, tj. od dnia 01 stycznia roku następnego.

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 listopada 2014 r. (data stempla pocztowego k. 186) pełnomocnik pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...) wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że analiza przepisu art. 49 ust. 5 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego prowadzi do wniosku, że reguluje on sposób i terminowość przekazywania środków jednostce samorządu terytorialnego, nie zaś ich wysokość, ta bowiem określana jest w ustawie budżetowej.

W ocenie pozwanego, przyjęty przez powoda sposób finansowania ze środków własnych zadań zleconych z zakresu administracji rządowej narusza art. 49 ust. 1 ustawy o dochodach, jak również 249 ust. 1 pkt. 2 ustawy o finansach publicznych. Otrzymując dotację na określone zadania powód powinien je bowiem wykonać w ramach posiadanego limitu. Generowanie wydatków, które nie mają pokrycia w planie lub przeznaczonych na inny cel, stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Pozwany podkreślił, że powód miał obowiązek wykonywania zadań zleconych w takim zakresie i na takim poziomie, na jaki pozwalała mu przekazana dotacja przy zachowaniu zasady oszczędności. Ponadto, kwoty dotacji przekazywane wraz z zadaniami obejmowały każdego roku wydatki związane z ich administracyjną obsługą, a zatem obejmowały w tym koszty wynagrodzeń pracowników oraz zakup koniecznego sprzętu.

W dalszej kolejności pozwany zarzucił, że powód przed wydatkowaniem dochodzonych pozwem kwot nie występował do pozwanego o zwiększenie dotacji celowej na wydatki. Oznacza to, że powód samodzielnie podjął decyzję o ich wydatkowaniu. Zdaniem pozwanego, z okoliczności sprawy nie wynika, żeby rozmiar zadań zleconych powodowi okazał się wyższy, co mogłoby uzasadniać wyższe wydatki – tj. potrzebę zatrudnienia dodatkowych pracowników i poczynienia wydatków rzeczowych znacząco wyższych od zakładanych.

Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Zdaniem pozwanego, do relacji między podmiotami wykonującymi czynności władztwa publicznego w określonym zakresie na podstawie ustawowego powierzenia należy stosować odpowiednio przepisy zobowiązaniowe o umowie zlecenia.

Pozwany zakwestionował również daty, od których strona powodowa domaga się zasądzenia odsetek od kwot wyszczególnionych w pozwie. Jego zdaniem, określenie dat żądania zasądzenia od wskazanych kwot dochodzonych za lata 2007 – 2013, poczynając od 01 stycznia roku następnego jest niezasadne. Powód nie zwrócił się bowiem do pozwanego z wezwaniem do zapłaty dochodzonych pozwem kwot w określonym terminie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Prezydent (...), wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej jako organ właściwy w sprawie orzekania o zwrocie nieruchomości położonych na terenie (...), po wpływie wniosków o zwrot nieruchomości stanowiących własność (...), przekazał je Wojewodzie (...) (bezsporne).

Wojewoda (...) wyznaczył do załatwiania tych wniosków Starostę (...) (postanowienia Wojewody (...) o wyznaczeniu Starosty Powiatu (...) jako organu właściwego do załatwienia spraw k. 92-185).

W 2007 roku powodowi przekazano do prowadzenia 7 spraw, w 2008 r. – 8, w 2009 r. – 4, w 2010 r. – 6, w 2011 r. – 6, w 2012 r. – 11, natomiast w 2013 r. – 24 sprawy (bezsporne).

W celu wykonania spraw o zwrot nieruchomości, pozwany przekazywał powodowi co roku stosowne kwoty dotacji. W roku 2008 pozwany przekazał powodowi kwotę 285.611,00 zł, w latach 2009, 2010, 2011 – kwoty po 181.578,00 zł, w roku 2012 – kwotę 187.190,00 zł, zaś w roku 2013 – 287.756,00 zł (zestawienie wykonania wydatków k. 224).

Wydatki, które ponosił powód w ramach realizacji powierzonych zadań mieściły się w Działach 700 i 750 klasyfikacji budżetowej. W załączniku „Zestawienie wykonania wydatków powiatu (...) wg RB-50 w latach 2007 – 2013” wskazano kwoty planowane w budżecie, kwoty które w wyniku wniosków powoda zostały zwiększone i kwoty, które faktycznie zostały przez powoda wydatkowane z podziałem na poszczególne lata i działy klasyfikacji budżetowej. Zestawienie zostało sporządzone według RB-50, czyli sprawozdań kwartalnych składanych pozwanemu przez powoda (zestawienie k. 58-60).

W dotacji budżetowej Działu 700 przekazywano kwoty w ramach limitu rocznego na gospodarowanie mieniem Skarbu Państwa oraz inne ustawowo zlecone starostom zadania z zakresu gospodarki nieruchomościami. Z tego Działu powód pokrywał wydatki związane z wypłatami odszkodowań, kosztami opinii, ekspertyz i operatów (bezsporne, sprawozdania kwartalne za lata 2013 – 2007 k. 61-90).

Z Działu 750 pozwany przekazywał kwoty przeznaczone na wynagrodzenia pracowników, zakup materiałów i wyposażenia (bezsporne, sprawozdania kwartalne za lata 2007 – 2013 k. 61-90).

Tytułem kosztów związanych z zatrudnieniem pracownika E. P. na $\frac{3}{4}$ etatu, w okresie 2007 – 2013 powód łącznie wydatkował kwotę 283.426,61 zł (zestawienie k. 20, karty płacowe pracownika k. 21-27).

Tytułem kosztów związanych z zatrudnieniem pracownika J. P. na $\frac{3}{4}$ etatu, w okresie 2011 – 2013 powód łącznie wydatkował kwotę 94.418,53 zł (zestawienie k. 28, karty płacowe pracownika k. 29-31).

Powód zakupił sprzęt komputerowy i biurowy, w tym drukarki, oprogramowania, licencje i rozszerzenia gwarancji. Łączny koszt zakupu sprzętu wyniósł 125.186,59 zł (faktury VAT k. 32, 33).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów. Ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, nie budzi także wątpliwości Sądu.

Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków E. P. (k. 266-268) oraz J. P. (k. 268-269) na okoliczność wymiaru czasu pracy przeznaczonego przez świadków w latach 2007 – 2013 na realizację spraw zleconych powodowi przez pozwanego, dotyczących zwrotu nieruchomości stanowiących własność (...), zakresu obowiązków wynikających z konieczności realizacji zleconych przez pozwanego spraw dotyczących zwrotu nieruchomości stanowiących własność (...), ilości spraw dotyczących zwrotu nieruchomości stanowiących własność (...), przekazanych przez pozwanego, a załatwionych przez powoda do końca 2013 r.

Sąd dopuścił również dowód z zeznań świadka A. W. (k. 272-274) na okoliczność procedur związanych z przekazywaniem pozwanemu przez powoda w okresie 2007 – 2013 r. dotacji celowej, której dotyczy pozew, sposobu finansowania przez pozwanego realizacji zleconego powodowi w okresie 2007 – 2013 r. zadania z zakresu administracji rządowej w postaci załatwiania spraw z wniosków o zwrot nieruchomości na podstawie art. 142 w zw. z art. 4 pkt. 9b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, sposobu realizacji zleconego powodowi przez pozwanego w okresie 2007 – 2013 r. zadania z zakresu administracji rządowej w postaci załatwiania spraw z wniosków o zwrot nieruchomości na podstawie art. 142 w zw. z art. 4 pkt. 9b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Zasadniczo brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków. Należy zauważyć, że świadkowie w sposób mniej lub bardziej ogólny potrafili przedstawić proces rozpatrywania wniosków o zwrot nieruchomości. Jednocześnie z zeznań świadków nie wynika, że zakres obowiązków pracowników Starostwa uległ rzeczywistej zmianie i od momentu rozpoczęcia wykonywania zadań zleconych w zakresie zwrotu nieruchomości, czas poświęcany na tego typu czynności wynosił $\frac{3}{4}$ dotychczasowego wymiaru pracy. Nie można jednak w żadnej mierze uznać, że zeznania świadków dawały podstawę do ustalenia rzeczywistego wymiaru czasu pracy E. P. i J. P., przeznaczonego na czynności związane z realizacją zadań zleconych.

Przedmiotem dowodu były również zeznania świadka P. Ł. (k. 269-272) na okoliczność źródła dochodów, z którego finansowano załatwianie przekazywanych przez pozwanego spraw dotyczących zwrotu nieruchomości stanowiących własność (...) w latach 2007 – 2013, źródła dochodów, z którego finansowano koszt opinii, ekspertyz i operatów niezbędnych do załatwienia przekazanych przez pozwanego spraw dotyczących zwrotu nieruchomości stanowiących własność (...) w latach 2007 – 2013.

Podobnie jak wobec pozostałych świadków, zeznania P. Ł. nie dały podstaw do stwierdzenia, że w związku z realizacją zadań zleconych modyfikacji uległ dotychczasowy wymiar pracy pracowników Starostwa. Z zeznań świadka nie wynika również, by dotacje celowe przekazane przez pozwanego nie wystarczyły do pokrycia kosztów wykonania zadań przez niego zleconych.

Co więcej, zeznania świadka w pewnym zakresie były sprzeczne, bowiem z jednej strony świadek podał, że Starosta realizuje zadania zlecone do momentu, do jakiego ma środki i nie może zaangażować środków własnych. Z drugiej natomiast strony świadek zeznał, że koszty zatrudnienia i wyposażenia pracowników zostały pokryte ze środków własnych powiatu.

Oddaleniu podlegał zgłoszony w pozwie wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości budżetowej oraz analizy ekonomicznej funkcjonowania administracji, na okoliczność wykazania wysokości wydatków związanych z realizacją zleconych przez Wojewodę (...) spraw dotyczących zwrotu nieruchomości, stanowiących własność (...)

w ramach Wydziału Geodezji i Gospodarki Nieruchomościami Starostwa Powiatowego w okresie od 2007 do 2013 r. oraz na okoliczność zasadności tych wydatków w świetle przesłanek określonych w art. 49 ust. 5 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Zadaniem biegłego jest wyjaśnienie istniejących w sprawie wątpliwości, które ze względu na wyspecjalizowany charakter znajdują się poza zakresem wiedzy Sądu i stron postępowania. Podstawą sporządzenia opinii jest jednocześnie zebrany do tego momentu materiał dowodowy. Do zakresu obowiązków biegłego nie należy zatem ustalenie stanu faktycznego, a jedynie wyjaśnienie wątpliwości istniejących w sprawie ze względu na ich skomplikowany charakter. Wniosek strony powodowej w sposób sformułowany w pozwie zmierzał natomiast do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, która miała w zasadzie wyręczyć powoda z obowiązku udowodnienia faktów, z których powód wywodził skutki prawne. Opinia biegłego nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy, gdyż rolą biegłego nie jest dokonywanie samodzielnych ustaleń faktycznych istotnych dla zastosowania określonej normy prawnej. To strony winny wykazywać fakty, z których wywodzą skutki prawne, a zadaniem biegłego jest jedynie

naświetlenie wyjaśnianych okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego w toku procesu i udostępnionego mu materiału sprawy. Dowód z opinii biegłego nie służy uzupełnianiu twierdzeń strony o faktach czy nawet czynieniu ustaleń w zakresie faktów możliwych do stwierdzenia na podstawie innych środków dowodowych. Dowód ten może być wykorzystany do weryfikowania wymagających wiedzy specjalnej powiązań między ustalonymi faktami albo do wyprowadzenia z tych faktów wniosków, których sformułowanie wymaga wiedzy specjalistycznej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 stycznia 2012 r., I CSK 200/11, Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 18 października 2013 r., I ACa 663/13).

Co prawda, wystosowane do Wojewody (...) pismo Starosty (...) z dnia 12 kwietnia 2007 r. (k. 203-205) świadczy o poinformowaniu pozwanego o dysproporcji środków przeznaczonych na realizację zadań z zakresu administracji rządowej, to jednak dotyczy kwestii pokrycia kosztów związanych z przyznaniem odszkodowań oraz sporządzeniem operatów szacunkowych. Należy zatem zauważyć, że pismo to nie dotyczy środków związanych z wynagrodzeniem pracowników lub zakupem dodatkowego sprzętu biurowego i komputerowego, a zatem dowód ten nie miał żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Bez znaczenia jest również pismo powoda z dnia 24 kwietnia 2009 r. (k. 206-208), które nie dotyczy zadań zleconych objętych pozwem w postaci załatwiania spraw z wniosków o zwrot nieruchomości. Pismo dotyczy bowiem innych zadań zleconych wynikających z ustawy z dnia 07 września 2007 r. o ujawnieniu w księgach wieczystych prawa własności nieruchomości Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego.

Podobnie, niezwiązane z żądaniem przyznania dodatkowych środków na pokrycie kosztów wynagrodzenia pracowników Starostwa oraz kosztów zakupu sprzętu biurowego i komputerowego jest pismo z dnia 30 kwietnia 2014 r. (k. 209-212). Dowód ten nie podlegał zatem analizie Sądu rozpatrującego niniejszą sprawę.

Nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy załączone przez pozwanego do pisma z dnia 09 marca 2015 r. dokumenty – plany dotacji celowych oraz projekty planów dochodów na lata 2008 – 2013 (k. 225-236).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Podstawę żądania pozwu stanowi art. 49 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 513). Stosownie do treści powołanego przepisu, jednostka samorządu terytorialnego wykonująca zadania zlecone z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami otrzymuje z budżetu państwa dotacje celowe w wysokości zapewniającej realizację tych zadań (ust. 1). Kwoty dotacji celowych, o których mowa w ust. 1, ustala się zgodnie z zasadami przyjętymi w budżecie państwa do określania wydatków podobnego rodzaju (ust. 3). Dotacje celowe, o których mowa w ust. 1, są przekazywane przez wojewodów, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej, na zasadach określonych w odrębnych przepisach (ust. 4). Dotacje celowe, o których mowa w ust. 1, powinny być przekazywane w sposób umożliwiający pełne i terminowe wykonanie zleconych zadań (ust. 5). W przypadku niedotrzymania warunku określonego w ust. 5, jednostce samorządu terytorialnego przysługuje prawo dochodzenia należnego świadczenia wraz z odsetkami w wysokości ustalonej jak dla zaległości podatkowych, w postępowaniu sądowym (ust. 6).

W orzecznictwie wskazuje się, że powołany przepis stwarza samodzielną podstawę dla wystąpienia z pozwem o zapłatę na rzecz jednostki, której zlecono wykonanie zadań z zakresu administracji rządowej, gdy przekazana dotacja celowa nie zapewnia pełnego i terminowego wykonania zleconych zadań. Jednostka samorządu terytorialnego, której zlecono zadanie z zakresu administracji rządowej otrzymuje z budżetu dotacje celowe w wysokości zapewniającej realizację tych zadań. Dotacje te powinny być przekazywane w sposób umożliwiający pełne i terminowe wykonanie zleconych zadań.

W sytuacji gdy dotacja celowa nie umożliwiła pełnego wykonania zadań zleconych, należy uznać, że nie została ona przekazana zgodnie z wymogami ustalonymi w art. 49 ust. 5 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. W takiej sytuacji, jak wynika z art. 49 ust. 6 powołanej ustawy, jednostce samorządu terytorialnego przysługuje prawo dochodzenia należnego świadczenia wraz z odsetkami w postępowaniu sądowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 r., sygn. akt II CSK 195/11).

Podzielając stanowisko orzecznictwa należy wskazać, że dopuszczalne było wystąpienie przez powoda – Powiat (...) – z pozwem o zapłatę na jego rzecz należnej mu kwoty. Warunkiem uwzględnienia powództwa było jednak wykazanie, że istotnie powód poniósł koszty wykonania zleconych zadań z zakresu administracji rządowej, przenoszące wysokość otrzymanej dotacji celowej.

Na marginesie podkreślić trzeba, że uregulowanie odrębnej podstawy uzasadniającej zasądzenie na rzecz powoda stosownej kwoty eliminowało konieczność rozważania, czy za podstawę dochodzonych roszczeń należy przyjąć art. 417 kc.

Powód wystąpił z roszczeniem o zwrot kosztów związanych z wynagrodzeniem pracowników Starostwa (...), których wymiar czasu pracy miał ulec zmianie, wobec zleconych przez pozwanego zadań z zakresu administracji rządowej. Dodatkowo powód zgłosił żądanie zapłaty stosownej kwoty tytułem kosztów zakupu sprzętu biurowego i komputerowego, również koniecznego do wykonania tych zadań.

Wskazać w tym miejscu należy na treść art. 6 kc, zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Przepis art. 6 kc wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą – generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułą, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza „zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu” jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi „ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu”, od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne.

Mając na uwadze powołaną regulację podkreślić należy, że to na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że w istocie środki przekazane przez pozwanego do realizacji zadań związanych ze zwrotem nieruchomości należących do (...) nie wystarczyły do pokrycia kosztów wykonania tych zadań. Innymi słowy – że powód zrealizował zadania w większym rozmiarze (i w jakim) niż adekwatny do przekazanych środków. W ocenie Sądu, powód takiemu obowiązkowi nie sprostał.

Nie sposób uznać za udowodnione twierdzenia, że zmianie uległ wymiar czasu pracy pracowników Starostwa (...). Pomimo faktu, że świadkowie zgodnie przyznali, iż w związku z przyjęciem do rozpoznania wniosków o zwrot nieruchomości oraz brakiem utworzenia przez Starostę (...) dodatkowej komórki organizacyjnej, wymiar czasu pracy niezwiązany z przekazywanymi sprawami uległ ograniczeniu do 1/4, to nie można stwierdzić, że taka okoliczność rzeczywiście miała miejsce. W żaden sposób nie została wykazana rzeczywista potrzeba zatrudnienia w wymiarze 3/4 etatu dwóch pracowników przy wykonywaniu zadań w zakresie załatwiania spraw dotyczących zwrotu nieruchomości. Nie zostało udowodnione, w jakim zakresie pracownicy powoda zobowiązani byli do wykonywania zadań zleconych przez pozwanego kosztem obowiązków wykonywanych jeszcze przed rokiem 2007. Tym samym, nie został udowodniony czas, jaki pracownicy musieli poświęcić na realizację zadań związanych ze zwrotem nieruchomości. Brak jest również po stronie powodowej wykazania adekwatnego związku pomiędzy ilością spraw w latach 2007 – 2013, a podstawą wyliczenia dochodzonego roszczenia w zakresie wynagrodzeń pracowników w wymiarze 3/4 etatu wobec każdego z pracowników. Świadczenie wprawdzie zgodnie podawali, że czas poświęcony na zadania zlecone stanowił 3/4 czasu ich pracy, jednak nie potrafili wskazać w jaki sposób taki właśnie „ułamek” obliczyli.

W tym zakresie zeznania świadków nie mogły zostać uznane za wiarygodny dowód, także z uwagi na wrażenie, jakie Sąd odniósł podczas przesłuchania, dotyczące znajomości przez świadków treści i podstawy żądania, przede wszystkim odnośnie do wskazywanego wymiaru czasu pracy.

W dalszej kolejności zważyć należy, że powód nie przedstawił dowodów świadczących o sposobie rozliczenia dotacji celowych oraz sposobów wydatkowania przekazanych środków pieniężnych. Materiał dowodowy nie pozwala nawet na merytoryczne odniesienie się do żądań strony powodowej,

w tym oceny, czy środki przekazane przez pozwanego wystarczyły do wykonania zleconych przez niego zadań.

Oddalenie powództwa było wynikiem uznania, że strona powodowa nie przedstawiła jednoznacznych dowodów wskazujących na zasadność podnoszonego w trakcie postępowania stanowiska.

Z zebranego materiału dowodowego nie wynika, że dotacje na realizację zadań z zakresu administracji rządowej przekazane zostały w terminie

i wysokości niezapewniającej należytego ich wykonania oraz że powód wykonał zadania zlecone ponad zakres obejmujący przekazane środki. Obowiązkiem jednostki samorządu terytorialnego było takie zorganizowanie wydatkowania dotacji, by nie musiała pokrywać kosztów ich finansowania z innych źródeł dochodów. Ciężar dowodu tych okoliczności spoczywał na stronie powodowej.

Ponadto, za słuszny należy uznać zarzut pozwanego, że powód nie wykazał, iż Starosta L. występował do Wojewody (...)

o podwyższenie kwot przekazywanej mu dotacji celowej wobec deklarowanego wzrostu kosztów wynagrodzeń pracowników i zakupu sprzętu, w związku

z wykonaniem zadań zleconych z zakresu administracji rządowej, tj. sprawami rozpatrywania wniosków o zwrot nieruchomości. Załączone bowiem przez powoda pisma kierowane do pozwanego nie były związane z ewentualnym przekroczeniem wydatków w zakresie wskazanym w pozwie. Skuteczny natomiast zarzut zaniechania po stronie pozwanego rozszerzenia dotacji celowej w trakcie roku budżetowego, wymagał wykazania wiedzy Wojewody o planowanym lub istniejącym przekroczeniu środków finansowych oraz wykazania starań o przekazanie dodatkowych środków z posiadanych zasobów lub starań o pozyskanie dalszych środków z budżetu. Tymczasem w aktach sprawy brak jest pisma informującego Wojewodę o przekroczeniu uzyskanej dotacji w czasie trwania roku budżetowego. Skoro natomiast powód stawia tezę o bezprawności działania Skarbu Państwa to winien okoliczności te wykazać realizując obowiązek przewidziany przez art. 6 kc.

W świetle powyższego za bezzasadny należy uznać zarzut powoda, zgodnie z którym w załączonym przez pozwanego sprawozdaniu RB-50 można wykazać jedynie kwoty zrealizowanych wydatków do wysokości otrzymanej dotacji, zaś zarząd jednostki samorządu terytorialnego nie ma podstaw ani możliwości wykazania w omawianym sprawozdaniu rzeczywiście poniesionych wydatków na realizację zadań z zakresu administracji rządowej oraz innych zadań zleconych jednostkom samorządu terytorialnego. Dla wykazania zasadności dochodzonych roszczeń, to na powodzie ciąży obowiązek przedstawienia dowodu świadczącego rzeczywiście o istnieniu okoliczności, na które powód się powołuje.

Jako oczywiście bezpodstawne należało uznać powództwo w zakresie żądania kwot 70.274,39 zł i 54.912,20 zł z tytułu pokrycia kosztów zakupu sprzętu biurowego i komputerowego. Nieracjonalnym byłoby przyznanie, że zakup takiej ilości sprzętu mógłby służyć jedynie dwóm osobom odpowiedzialnym za realizację zadań związanych z wykonaniem zleconych zadań, tym bardziej, że zgodnie z zeznaniami świadków, każdy z pracowników ma tylko jeden komputer, zaś trzy osoby korzystają z jednej drukarki. Powód w żaden sposób nie dowiódł, że zakup sprzętu w ilości wystarczającej do zorganizowania miejsc pracy dla kilkunastu osób rzeczywiście był niezbędny. Zatem nawet w razie wykazania żądania co do zasady, nie można byłoby uznać, że zakup wskazanego sprzętu (a w rezultacie wysokość żądanej kwoty) pozostaje w związku przyczynowym z działaniem pozwanego.

Wobec stwierdzenia niezasadności zarzutów stawianych przez stronę powodową, zbędne było poddanie analizie podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia.

Oddalenie żądania głównego czyni zbędnym również odniesienie się w kwestii zasądzenia odsetek od kwot wskazanych w pozwie.

Reasumując, wobec niezasadności całości roszczeń wskazanych przez powoda, powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w pkt. I wyroku.

Koszty postępowania w punkcie II wyroku zostały zasądzone na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, zastępującej pozwanego Skarb Państwa – Wojewodę (...), na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 08 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. z 2005, nr 169, poz. 1417 z późn. zm.). Wysokość kosztów zastępstwa procesowego została ustalona na podstawie art. 99 kpc w zw. § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na kwotę 7.200,00 zł (Dz.U. z 2002, nr 163, poz. 1348 z późn. zm.). Obciążenie powoda tymi kosztami uzasadnia art. 98 § 1 i 3 kpc, zgodnie z którym powód został uznany za przegrywającego sprawę w całości.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w wyroku.